

ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

² Αρθρον τοῦ Μαχ. Ἀργιεπισκόπου πρότην Ἀθηνῶν κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

I' (rehearsal)

ΜΙΛΗΣΑΜΕ στὸ προηγούμενο ὅφθιο γιὰ τὶς δύο προώπουςσις, ποὺ είναι ἀπαραίτητες νὰ ὑπάρχουν, γιὰ καὶ νὰ ἔχασφαλίσουμε τὴ Νίκη στὸν ἄγωνα κατὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ὄλοκρειας. Ὑπάρχουν ἀσύμα καὶ ἄλλες πολλές, ἀλλὰ ἐπειδὴ πρέπει αὐτὴ ἡ σειρὰ τῶν ἔρθρων καπότε νὰ τελειώῃ, ἀς προσθέσωμε ἀσύμα μιά, ὡς τελευταία.

Αύτή ή προϋπόθεσις είναι, ότι πρέπει να σταματήσῃ η εμπιστοσύνη.

Ἐδῶ είμαστε θέσιοις, διτὶ ὅποιος διαβάσσει τούτῳ τὸ ἄρθρο,
θὰ διερωθήτῃ τί ἔννοούμε, σ্বαν λέμε, διτὶ πρέπει νὰ σταματή-
σουμεὶ μειοδοσίαν. Ποιά είναι ἡ μειοδοσία; Κατὶ ποιοὶ κάνουν
τὴ μειοδοσία;

"Οταν ἐδύ λέμε μειοδοσία, ἐννοοῦμε τὴν προσπάθεια ποὺ ἔχει γίνει καὶ ποὺ ἔξαιρολουθεῖ νὰ γίνεται, νὰ κοπῇ ὁ Χριστιανισμὸς στὰ μέτρα μας. Τὸ ξεκίνημα τῆς «μειοδοσίᾳ» ἔχει ὀρχήσει αὐτὴ τὴν ἀποκατάστασιν, διτὶ αὐτὸς ποὺ διδάσκει ὁ Κύριός μας δὲν μπορεῖ νὰ ἔφαρμοσθῶν σ' αὐτὴ τὴ ζωὴν.

Ξεκινώντας όπ' αυτά προχώρησε ή ἄφρησις, για νὰ ισχυρισθῇ, ότι δὲν υπῆρξε ποτὲ ὁ Χριστός, ότι η Καινή Διαθήκη γράφηται πολὺ μεταγενέστερα καὶ σύτο καθεξῆς, μέχρι πού κόβοντας τὸ ἔνα ψήτερ' ὅπ' τὸ ἄλλο ὅπ' ὅτι ἀποτελεῖ τὴν πίστιν μας, κατάτησε νέα ἔχωμε ἔνα Χριστιανισμό κυριολεκτικά διγνώριστο.

Αὐτή, λοιπόν, είναι η μειοδοσία. Καὶ ποιός τὴν κάνει τῇ μειοδοσίᾳ; Τὸ περίεργο είναι, ὅτι τῇ μειοδοσίᾳ δὲν τὴν κάνουν μόνο οἱ ψυχιστές καὶ οἱ ὄνθει. Αὐτοί, ὅταν διοικηρύσσουν κάτι τέτοια, είναι συνεπής σὲ δὲ τὴν πιστεύουσαν. Τὸ διντιφατικό καὶ παράδοξο είναι, ὅτι στὴ μειοδοσίᾳ είναι ἔνοχοι καὶ πλούτοι, γιὰ νὰ μὴ είπουμε οἱ περισσότεροι, ἀπὸ ὅσους παρουσιαζόμαστε διὰ πιστεύουμε στὸν Κύριο.

Καὶ ἀπὸ αὐτούς πάλι ἄλλοι μὲν κοταλήγουν στὴ μειόδοσία ἀπὸ προσωπικῆ ἐμπειρίᾳ. Αὐτοὶ διέπονται δὴ οἱ δυνάμεις τους δὲν ἐπαρκοῦν για τὸ φάδοσυν στὸ ίδεως, ποὺ προθάλλεται ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου, προσπαθοῦν μὲ δύσφορες τάχα ἐπιστημονικές ἐρμηνείες νὰ ἀποδείξουν, δὴ οἱ Κύριοι, ὅταν ζητῇ τὸ ὄντα ἢ τὸ δῆτα, δὲν ἔννοει ἐκεῖνο ποὺ λέει τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ εἶναι ὀκατόρβωτο, ἄλλα κάτιο ὄντο, ποὺ φυσικά εἶναι μέσα στὶς διναπάτητες τοῦ μέσου ὀντόρρωπο.

"Αλλοι πάλι ἀπ' τοὺς ἐπιστούς" στὸ Κύριο κάνουν τὴ μειοδοσία καὶ ὑποθεμέζουν τὴν ἔννοια τῶν ἀπεικήσεων τῆς διδικταλίας τοῦ Κυρίου μὲ τὸ σκοπὸν νὰ προσεκλύσουν τόχῳ περισσότερους στὸ Χριστιανισμό. Μὲ ἄλλα λόγια, γιὰ νὰ προσεκλύσουν περισσότερους σ' αὐτὸν ποὺ παρφυσάζουν ὡς Χριστιανισμὸν καταληγούν νὰ κηρύχτουν κάτι, πουν τὸ δόνιμο του εἶναι μὲν Χριστιανισμός, ἀλλὰ δὲν εἶναι παρό ἔνα καθαρὸ φευδετήγραφο, μιὰ ἀνομαλόδηγη καὶ ἀνενθύνη νοθεία τοῦ παραγματικοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτοῦ δηλαδή, ποὺ ἔχει σήμερα καὶ θὰ ἔχει πάντα ἀνάγκη ὁ ἀνθηφοτος. Καὶ αὐτὸν εἶναι ὅ, τι κήρυξε ὁ Χριστός, δηλαδὴ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός.

πρεσβυτέροις, οπηράναι τη σημαντικότερη προστασίαν.

Αύτές οι προσπάθειες, όπτ' τὸ ἔνα μέρος νὰ κάνωμε τὸ Χριστιανισμὸ διδούλο γιατὶ τὸ ἑαυτὸ μας καὶ διπο τὸ ἄλλο μέρος νὰ τὸ κάνωμε τόχα πιὸ ἐλκυστικό γιατὶ τοὺς πολλούς, μαζὶ μὲ πολλὰ δόλα, ζηγνών αἵτις νὰ ξεχωστοῦν καὶ νὰ τεθούν κατὰ μέρος πολλές βασικές ἀπαιτήσεις ποὺ ἔχει ὁ Κύριος μας ὅποι δουσιεὶς θελήσουν νὰ ἀκάλουθησουν τὸ δρόμο ποὺ Ἐκείνος ἔχει χαράξει τόσο καθαρά καὶ μὲ τὴ διδασκαλία Του καὶ μὲ τὴ ζωὴ Του.

三

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΛΜΟΥΣΣΕ κανείς νά διαφέρει αύτές τις έχο-
σμένες όπω μάς όπαιτησις του Κυρίου, γιατί θα χρειαζόταν
οχι ένας δόλατηρος άρδιος, όλλ' ένα βιβλίο. "Ετοι δώμας για δει-
γνω πρέπει νά σπουδώσωμε μια - διοτί δεν αντέξει.

για πρέπει να σημειωσώμει μας - ου στις αυτές.
"Ας ἀρχίσουμε ἀπό μιά, τὴν πιο δασκαλή. Ξεχάσαμε, ότι
ὁ Κύριος δὲν ήταν ἕνας Σωκράτης ή ἕνας Πλάτων, ποὺ ἤλθε
και ἔζησε κοντά μας, γιὰ τὰ μᾶς ἀφίση μόνο μερικές διδα-
σκαλίες χριστίσεις γιὰ τὴ ζωὴ μας, ἀλλὰ σὲ τὸ Χριστὸς ἐπα-
νῆ πέρι ήμων, ὅμιν ὑπολιτόποντων ὑπογραμμόν, Ήντας ἀπακούο-
θηστε τοις ἴχνεισι αὐτούς (Α' Πέτρ. β', 21). Δηλαδή δια-
γινόμαστε Χριστιανοί, παίρνομε ἔνα πρότυπο ζωῆς, ἔνα μον-
τέλο, σύφωνα με τὸ ὅποιο θὰ πρέπει νὰ διαμορφώσουμε τὴ
ζωὴ μας. Γ' αὐτῷ, ὅταν δοπτηζόμαστε ἡ Ἐκκλησία μας ὑπεν-
θυμίζει καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει σὲ πολλές ἄλλες εὐκαριστίες:
"Οσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Μὲ
ἄλλα λόγια σοσὶ δοπτηζόμαστε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πρέ-
πει νὰ ἀλλάξωμε, νὰ γίνωμε ἄλλοι ἀνθρώποι, ποὺ θὰ μοιάζω-
με μὲ τὸ Χριστό.

’ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

10ⁿ lavouaprou 1986

Πρὸ παντὸς ἔχεισαμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπ' ὅσους φέρνουν τὸ δυοῖς Του καὶ θέλουν νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν, ζητάει τὰ πάντα, τὴν αὐτοπάντησι, τὴν ὄλοκληρωτικὴ θυσία. Τὸ εἶπε καθορικὸ, ὄλοκλείφαρα.

Τὸ σημείωσαμε καὶ σὲ προηγύμνενο ἄφρο. "Ἄς τὸ θυμηθούμε καὶ πάλι: ὁ Κύριος εἶπε^{τις} τις ἔρχεται πρός με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐστοῦν ψυχήν, οὐ δύναται μου μαθητή είναι. Καὶ στις οὐ δύναται τὸ σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἔρχεται ὅπισσα μου, οὐ δύναται είναι μου μαθητή^{τος} (Λκ. 15^{ος}, 26 - 27).

Θά πούν αὐτοί, πού θέλουν νά τά μπαλώσουν και νά κατατίησουν τὸν Χριστιανισμό Ἐλκυστικό και θαλικό για τοὺς πολλούς, δηι αὐτές οἱ ἀπατήσεις εἶναι πολὺ σκληρές, πραγματικά ὀλόληπτικές.

“Η ἀπάντησις σ’ αὐτούς είναι, διτι πρώτον ἐστι τις διετύπωσες δι Κύριος. Δεύτερον, διτι δὲν μάς ἀναγκάζει νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε. Τρίτον, διτι αὐτές οι ἀδαρίες είναι ποὺ μάς ἔφεραν εἴκοῦ ἐμάστος στήμερο καὶ οἱ ἔνας - ένας οι Χριστιανοὶ καὶ οἱ Ἀριστοτείνος καὶ οἱ δόλωκτοι ἀνθρωπότης. Τέταρτον, τέλος, διτι αὐτές οι πολὺ σκληρές καὶ δολοληπτικές ἀπαίτησεις, γιά τοὺς σκεπτόμενους, τοὺς πιό σοδαρούς ἀνθρώπους, καὶ ιδίως γιά τοὺς νέους, είναι οι πιό σημαντικές καὶ οι πιό ἐλκυστικές. Ἐλκυστικές δὲν είναι οι νερόδραστες ἀπαίτησεις, ποὺ τις παροστίσαμε στήμερα ως τάχα ἀπαίτησεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἑκκλησίας Του.

'Απ' τις έντολές ἐκείνες τοῦ Κυρίου, ποῦ τις ἔχομε παραμελῆσαι καὶ ξεχάσει, δεῖθε ἐπρέπε νὰ τελειώσουμε τὴ σειρά αὐτῶν τῶν ἀδριών, γνωίς νὰ ἀναφέρωμε ἀκόμα πιά - διο.

Παραδείγματος χώριν. "Οταν γίνωνται στήγη Εκκλησία
έκλογες προσώπων, που πρόκειται νά αναλάβουν κάποια εξ-
έχουσσα θέσι, ποιός από μές θυμάται αυτά που είπεν ο Κύριος
στους Μαθητάς Του, που ἀγανάκτησαν ἐναντίον τῶν δύο Ζεβ-
δαίων, ὅταν ή μητέρα τους Τὸν παρακάλεσε ο δύν γιοι τῆς
νὰ καθίσουν στὴ δέσμα Του καὶ δεζών. Του καὶ οὐεξ εὐωνύμων
Του; Τί είπεν τότε ὁ Κύριος; «Ος ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας
γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος (δηλαδή ὑπαρέτης), καὶ διὰ ἐάν
θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρότος, ἔσται πάντων δοῦλος» (Μάρκ. 1',
43 - 44!)

"Ἄς ἀναφέρωμε καὶ τὸ ἄλλο: "Υποτίθεται, πῶς δῆλοι ὅστις ἔχομε τὴν ὑπόχρεωσι νὰ κηρύγξει τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, εἰμέστε οἱ συνεχίστες τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων. Ποιὸς δῆμαρος ἀπὸ μᾶς θυμάσται αὐτὰ ποὺ τοὺς εἴπε ὁ Κύριος, ὅταν τοὺς ἔξεποστέλεν τὸ κήρυγμα; "Οταν ἀνάμεσα στὸ ἄλλα τοὺς εἶπε: «Μήτι κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ὄργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, μὴ πήραν (=στακικύναι) εἰς ὅδον, μηδὲ δύο κι-ταράς μηδὲ ὑπόδηματα μηδὲ ράβδον» (Ματθ. ۱' ۹ - ۱۰); Τὰ θυμάσται κανεὶς μας;

Θά μέ ερωτήσουμερικοί: έσ' τα θυμάσαι; Δυστυχών μέντροπή μου όμολογώ, διτι ούτε έγω τά θυμάμαι. 'Αλλά τουλάχιστον, δόντα τά ξαναδιεβάζω στην Καινή Διαθήκη και στους Πατέρας «Εκκλησίας, σκέπτομαι πόσο μακρών δρίσκομαι στην τρόπο τής ζωής, πού διόρθωσι με τά οὐράνια λόγια. Του και μέ τη ζωή Του μᾶς δίδαξε, πώς θέλει νά ζούμε, και μάλιστα έμεις δύο ανεβάναμε στις «πρώτες» θέσεις.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΑΜΕ, γιατί νά καταλάβωμε πώς πρέπει νά ξεπολισθούμε γιατί τὸν ἄγνωνα κατὰ τῆς ἀπιστίας και τοῦ οὐλισμοῦ σοι πιστεύουμε στὸ Χριστὸ καὶ θέλουμε νά κηρύξουμε καὶ νά δεκουλουθούμε τὸ δόρυμα Του. Καταλαβαίνομε τώρα τί σημαίνει «μαχητική Ὀρθοδοξία»; Βλέπουμε σε ποιάς «μειοδιστίσια» έχουμε καταντήσει τὸν Χριστιανισμό; «Ἄν θέλω μεινάντα να μετανιώσω πάτην «πεπρωμένη», πάτη απροτίτην γιαφρούναι καὶ όπλιτῶν τοῦ Χριστού καὶ νά νικήσωμε στὸν ἄγνωνα Του, θά πρέπει νά ξαναθυμήσουμε καὶ νά συμμερφωθαύμε μὲ τὶς ὀπατήσεις, ποὺ έχει ὁ Κύριος ἀπὸ μᾶς καὶ νά φορέσωμε τη στολὴ που φορέσαμε μὲ τὸ δόπτητιμα στὸ ονομά Του, ὡς στρατιώτες Του. Πρέπει νά γίνωμε εκατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὅμιοισιν Χριστοῦ.

ΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

“Αρθρον τοῦ Μαχ. Ἀργιεπισκόπου
πρώην Ἀθηνῶν κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

I' (τελευταῖον)

ΜΙΛΗΣΑΜΕ στὸ προηγούμενο ὅρθρο γιὰ τὶς δυὸ προϋποθέσεις, ποὺ εἶναι ὀπαραίτητες νὰ ὑπάρχουν, γιὰ νὰ ἔξασφαλίσουμε τὴ Νίκη στὸν ὄγώνων κατὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ὄλοκρατίας. “Ὑπάρχουν ὄκομα καὶ ὄλες πολλές, ἀλλὰ ἐπειδὴ πρέπει αὐτὴ ἡ σειρά τῶν ὅρθρων κάποτε νὰ τελειώσῃ, ἀς προσθέσωμε ὄκομά μιά, ὡς τελευταῖα.

Αὐτὴ ἡ προϋπόθεσις εἶναι, ότι πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ κρίσις σὲ τὸ ιστορικό.

Ἐδώ εἰμιστι δέδαιος, ότι σποιος διαβάνει τοῦτο τὸ ὅρθρο, θὰ διερωτηθῇ τί ἐννοοῦμε, σταν λέμε, ότι πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ μειοδοσία. Ποιὸς εἶναι ἡ μειοδοσία; Καὶ ποιοὶ κάνουν τὴ μειοδοσία;

“Οταν ἔδω λέμε μειοδοσία, ἐννοοῦμε τὴν προσπάθεια ποὺ ἔχει γίνει καὶ ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ γίνεται, νὰ κοπῇ ὁ Χριστιανισμὸς στὰ μέτρα μας. Τὸ ἔκεινημα τῆς εμειοδοσίας ἔχει ὀρχίσει ὅπ' τὴν ἔποιη, ότι αὐτὰ ποὺ διδαχεῖ ὁ Κύριος μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθοῦν σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ.

ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ ὅπ' αὐτὰ προχώρησε ἡ ἄρνησις, γιὰ νὰ ισχυρισθῇ, ότι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ὁ Χριστός, ότι ἡ Καινὴ Διαθήκη γράφηται ποὺν μεταγενέστερο καὶ σύντα καθεξῆς, μέχρι ποὺ κόδονται τὸ ἔνα ὕστερ' ὅπ' τὸ ὄλλο ὅπ' ὅτι ὀποτελεῖ τὴν πίστι μας, κατάντησε νὰ ἔχωμε ἑνα Χριστιανισμὸς κυριολεκτικὸς ἀγνώριστο.

Αὐτή, λοιπόν, εἶναι ἡ μειοδοσία. Καὶ ποιὸς τὴν κάνει τὴ μειοδοσία; Τὸ περίεργο εἶναι, ότι τὴ μειοδοσία δὲν τὴν κάνουν μόνο οἱ ὄλιστες καὶ οἱ ἄθεοι. Αὐτοί, δεν διακηρύζουν κάτι τέτοια, εἶναι συνεπεῖς σὲ δὲ τι πειπτεύουσα. Τὸ ὀντιφατικὸ καὶ παράδοξο εἶναι, ότι στὴ μειοδοσία εἶναι ἔνοχοι καὶ πολλοί, γιὰ νὰ μὴ εἰπούμε οἱ πειραστέροι, ὅπο δύσους παρουσιάζομαστε ότι πιστεύουμε στὸν Κύριο.

Καὶ ὅπ' αὐτοὺς πάλι ἄλλοι μὲν καταλήγουν στὴ μειοδοσία ἀπὸ προσωπικὴ ἐμπειρία. Αὐτοὶ διέλεντος εἴτε οἱ δυνάμεις τους δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ νὰ φέρουν στὸ ιδεώδεις, ποὺ προβάλλεται ὅπ' τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου, προσπαθούν μὲ διάφορες τάχα ἐπιστημονικὲς ἐρμηνείες νὰ ἀποδείξουν, ότι ὁ Κύριος, ὅταν ζητῇ τὸ ὄλφα ἢ τὸ δῆτα, δὲν ἔνοει ἔκεινο ποὺ λέει τὸ κείμενο τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ εἶναι ἀκατόρθωτο, ὄλλα κατί ὄλλο, ποὺ φυσικά εἶναι μέσα στὶς δυνατότητες τοῦ μέσου ὄντηράου.

“Ἄλλοι πάλι ὅπ' τοὺς επιστούς στὸ Κύριο κάνουν τὴ μειοδοσία καὶ ὑποδιθμίζουν τὴν ἔννοια τῶν ἀπαιτήσεων τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου μὲ τὸ σκοπὸ νὰ προσελκύσουν τάχα περισσότερους στὸ Χριστιανισμό. Μὲ ὄλλα λόγια, γιὰ νὰ προσελκύσουν πειραστέρους σ' αὐτὸ ποὺ παρουσιάζουν ὡς Χριστιανισμὸς καταλήγουν νὰ κρύπτουν κάτι, ποὺ τὸ δυνορά του εἶναι μὲν Χριστιανισμός, ἀλλὰ δὲν εἶναι περὰ ἔνα καθαρὸ φευδεπίγραφο, μιὰ ἀνομολόγητη καὶ ἀνεύθυνη νοθεία τοῦ πραγματικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀντοῦ δηλαδή, ποὺ ἔχει σήμερα καὶ θὰ ἔχῃ πάντα ἀνάγκη δὲνθρωπος. Καὶ αὐτὸ εἶναι δὲ, τι κήρυξε δὲ Χριστός, δηλαδή δὲ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός.

Αὐτές οἱ προσπάθειες, ὅπ' τὸ ἔνα μέρος νὰ κάνωμε τὸ Χριστιανισμὸς βολικὸ γιὰ τὸν ἀστό μας καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος νὰ τὸ κάνωμε τάχα πιὸ ἐλκυστικὸ γιὰ τοὺς πολλούς, μαζὶ μὲ πολλὰ ὄλλα, ἔγιναν αἵτις νὰ ξεχαστοῦν καὶ νὰ τεθοῦν κατέ μέρος πολλές βασικές ἀπαιτήσεις ποὺ ἔχει ὁ Κύριος μας ὅπο δύσους θελήσουν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ Ἐκείνος ἔχει χαράξει τόσο καθαρὰ καὶ μὲ τὴ διδασκαλία Του καὶ μὲ τὴ ζωὴ Του.

ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΛΜΟΥΣΙΕ ΚΑΝΕΙΣ νὰ ἀναφέρη αὐτές τὶς ἔχασμενες ἀπὸ μᾶς ἀπαιτήσεις τοῦ Κυρίου, γιατὶ δὲ χρειάζοταν δῆτα ἔνα διάλκληρο ὅρθρο, ἀλλ' ἔνα διθίλιο. “Ἔτσι δύμας γιὰ δειγματούμενο πρέπει νὰ σημειώσωμε μιὰ - δυὸ ὅπ' αὐτές.

“Ἄς ἔχουμε απὸ μιὰ, τὴν πιὸ βασική. Ξεχάσαμε, ότι δὲ Κύριος δὲν ἦταν ἔνας Σωκράτης ἢ ἔνας Πλάτων, ποὺ ἥλθε καὶ ἔζησε κοντά μας, γιὰ νὰ μᾶς ὄφισῃ μόνο μερικές διδασκαλίες χρήσιμες γιὰ τὴ ζωὴ μας ὄλλ' ότι ὁ Εκκλησίας ἐπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμὶν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμάτων, ήνα ἐπακόλουθησητε τοὺς ἰχνεις αὐτοὺς» (Α' Πέτρ. β', 21). Δηλαδή σταν γινόμαστε Χριστιανοί, παίρνομε ἑνα πρότυπο ζωῆς, ἔνα μοντέλο, σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο θὰ πρέπει νὰ διαμορφώσουμε τὴ ζωὴ μας. Γ' αὐτό, δται διαπιζώμαστε ἡ Ἐκκλησία μᾶς ὑπενθυμίζει καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει σὲ πολλές ὄλλες εὐκαιρίες: «Οσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἔνεδύσασθεν. Μὲ ὄλλα λόγια δὲσοι διαπιζήκαμε στὸ δυνορά τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νὰ ἀλλάξωμε, νὰ γίνωμε ὄλλοι ἀνθρωποί, ποὺ θὰ μοιάζωμε μὲ τὸ Χριστό.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ
Εθνικαὶ θεοὶ τοῦ Πατρικοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου

10η Ιανουαρίου 1986

Πρὸ παντὸς ἔχόσταιμε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπ' ὅσους φέρνουν τὸ ὄνομά Του καὶ θέλουν νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν, ζητάει τὰ πάντα, τὴν αὐτοπάντησι, τὴν ὄλοκληρωτικὴ θυσία. Τὸ εἶπε καθαρό, ὄλοκλάθαρα.

Τὸ σημειώσαμε καὶ σὲ προηγούμενο ἀρθρο. "Ἄς τὸ θυμηδοῦμε καὶ πάλι: ὁ Κύριος εἶπε· εἴ τις ἐρχεται πρὸς με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτὸν φυχήν, οὐ δύναται μου μαθῆτης είναι. Καὶ ὅστις οὐ δυνατάζει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἐρχεται ὅπισσα μου, οὐ δύναται εἶναι μου μαθῆτης" (Λκ. 16', 26 - 27).

Θὰ πούν αὐτοί, ποὺ θέλουν νὰ τὰ μπαλώσουν καὶ νὰ κατατήσουν τὸν Χριστιανισμὸν ἐλκυστικὸν καὶ θαλικὸν γιὰ τοὺς πολλούς, δτι αὐτές οἱ ἀπαιτήσεις εἶναι πολὺ σκληρές, πραγματικὰ ὄλοκληρωτικές.

"Ἡ ἀπάντησις σ' αὐτοὺς εἶναι, δτι πρῶτον ἔτσι τὶς διετύπωσε ὁ Κύριος. Δεύτερον, δτι δὲν μᾶς ἀνταγκάζει νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε. Τρίτον, δτι αὐτές οἱ ἀδαρίες εἰναι ποὺ μᾶς ἔφεραν ἕκει ποὺ εἴμαστε στήμερα καὶ ως ἔνας - ἔνας οἱ Χριστιανοὶ καὶ ως Χριστιανισμὸς καὶ ως ὄλοκληρη ἀνθρωπότης. Τέταρτον, τέλος, δτι αὐτές οἱ πολὺ σκληρές καὶ ὄλοκληρωτικές ἀπαιτήσεις, γιὰ τοὺς σκεπτόμενους, τοὺς πιὸ σοδαροὺς ἀνθρώπους, καὶ ίδιας γιὰ τοὺς νέους, εἶναι οἱ πιὸ σημαντικές καὶ οἱ πιὸ ἐλκυστικές. Ἐλκυστικές δὲν εἶναι οἱ γερόδραστες ἀπαιτήσεις, ποὺ τὶς παρουσιάζουμε στήμερο ως τάχα ἀπαιτήσεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἑκκλησίας Του.

"Ἀπ' τὶς ἐντολές ἔκεινες τοῦ Κυρίου, ποὺ τὶς ἔχομε παραμελῆσαι καὶ ἔχαστε, δὲν θὰ ἐπρεπε νὰ τελειώσουμε τὴ σειρά αὐτῶν τῶν βρθρῶν, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμε ὅπου μιά - δυό.

Παραδείγματος χάριν. "Οταν γίνωνται στὴν Ἑκκλησία ἐκλογὲς προσώπων, ποὺ πρόκειται νὰ ἀναλάδουν κάποιοι ἔξ-έχουσα θέσι, ποιὸς ἀπὸ μᾶς θυμάται αὐτὰ ποὺ εἴπεν ὁ Κύριος στοὺς Μαθητὰς Του, ποὺ ἀγανάκτησαν ἐνστίον τὸν δύο Ζεβδαίων, ὅταν ἡ μητέρας τους Τὸν παρακάλεσε οἱ δυὸ γιοιοί της νὰ καθίσουν στὴ δόξα Του ἀεκ δεξιῶν Του καὶ «έξ εὐνούμων Του; Τί εἴπεν τότε ὁ Κύριος; «Ος ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγιας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος (δηλαδὴ ὑπηρέτης), καὶ διὰ ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρώτος, ἔσται πάντων δούλος» (Μάρκ. 1', 43 - 44).

"Ἄς ἀναφέρωμε καὶ τὸ ἄλλο: "Υποτίθεται, πῶς ὅλοι ὅσοι ἔχομε τὴν ὑποχρέωστ νὰ κρύπτωμε τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου, είμαστε οἱ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων. Ποιὸς ὅμως ἀπὸ μᾶς θυμάται αὐτὰ ποὺ τοὺς εἴπε ὁ Κύριος, ὅταν τοὺς ἔξαπόστελνε στὸ κήρυγμα; "Οταν ἀνέμεσα στὰ ἄλλα τοὺς εἶπε: «Ἄλη κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ὄργυρον μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, μὴ πήραν (=σακκούλι) εἰς δόδον, μηδὲ δύο χι-τῶνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ράβδον» (Ματθ. 1' 9 - 10); Τὰ θυμάται κανεῖς μας;

Θὰ μὲ ἐρωτήσουν μερικοί: ἐσὺ τὰ θυμᾶσαι; Δυστυχῶς μὲ ντροπὴ μου ὄμολογῶ, δτι οὔτε ἔγω τὰ θυμᾶμαι. 'Αλλὰ τουλάχιστον, δταν τὸ ξαναδιαβάζα στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ στοὺς Πατέρας τῆς Ἑκκλησίας, σκέπτομαι πόσο μακρὺν δρίσκομαι ἀπ' τὸν τρόπο τῆς ζωῆς, ποὺ ὁ Κύριος μὲ τὰ οὐράνια λόγια Του καὶ μὲ τὴ ζωὴ Του μᾶς δίδαξε, πῶς θέλει νὰ ζούμε, καὶ μάλιστα ἐμεὶς ὅσοι ἀνεβήκαμε στὶς ἐπράτεξ θέσεις.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΑΜΕ, γιὰ νὰ καταλάβωμε πῶς πρέπει νὰ ἔξοπλισθούμε γιὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὄλισμοῦ ὅσοι πιστεύομε στὸ Χριστὸ καὶ θέλουμε νὰ κηρύξουμε καὶ νὰ ὀκολουθήσουμε τὸ δρόμο Του. Καταλαβαίνομε τώρα τὶ σημαίνει «μαχητικὴ Ὀρθοδοξία»; Βλέπομε σὲ ποιὰ εμειοδοσία ἔχομε καταντῆσει τὸν Χριστιανισμό; "Ἄν θέλωμε· υὴ ὀνήκολε· στὴν «παρεργιθολή», στὴ στρατιὴν τῶν γυγχητῶν καὶ ὀπλιτῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ νικήσωμε στὸν ἀγῶνα Του, θὰ πρέπει νὰ ξαναθυμθούμε καὶ νὰ συμμορφωθούμε μὲ τὶς ἀπαιτήσεις, ποὺ ἔχει ὁ Κύριος ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ φορέσωμε τὴ στολὴ ποὺ φορέσαμε μὲ τὸ δόπτεισμα στὸ ὄνομά Του, ως στρατιῶτες Του. Πρέπει νὰ γίνωμε εκατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Χριστοῦ.